

Ha majd lekerülnek az állványok, olyan csinos lesz ez a Kossuth Lajos utcai ház, hogy ő maga sem ismer magára



Szépül a „Kedves”

Valljuk be, az utóbbi időben kissé elhanyagolta magát. Elomposodott. És ha már így benne vagyunk az őszinte szóban, azt is megmondhatjuk, hogy a tisztasága is... nem, hagyjuk, hisz utóvégre hölgyről van szó.

Persze, hisz így is szerettük őt, a Kedves, a Drágát, az Egyetlen; szellemes bája, furcsa varázsa így is vonzott. Bárhová vetődtünk is, egy idő múlva már nyugtalan-ságot éreztünk, feszültséget: vissza hozzá, poros utcáira, hímzőhelyes házaihoz, sebmarta tereire! Vágyódó álmainkban már Mozart-zenének éreztük olykor túl harsány, olykor füsttől rekedtes hangját.

De — észrevették? — most szépül a Kedves. Ápolni kezdi magát. Hisz fiatal még. Tele tüzzel, életerővel, vidámsággal. Mert ugyebár kérem, az orvostudomány mai állása mellett, amikor a kozmetika is így fejlődik, pempősödik, mi az a kétezer esztendő? Most látjuk csak igazán, hogy adni kezd magára, milyen csinos is a Kedves: Budapest...

A házait állványok tömege veszi körül, otrombák, viszolygunk tőlük, mert nem lehet elmenni mellettük. Feltétlenül az ember fejére cseppentenek egy kis meszet, vagy megbotunk valamelyik kinyújtott fa-

lábukban. És aztán elkezdenek vetkőzni az épületek. Alványról alványra dobják a öltözőküiket. Egyszerre ott állnak csak a maguk friss, üde, málnaszín, tejeskávé-drapp, vagy almazöld bájukban, ahogy isten, illetve az építézet megteremtette őket.

Ami nem megy hat nap alatt. Különösen, ha az illető ház szépsége, stílusérdekessége, vagy egyéb okok miatt műemlék, mint ahogy a Tolbuchtin körút páros oldala egészében az. Először műtörténészek állapították meg, gondos kutatómunkával, hogy az idők folyamán ráarakódott fa- és kőréteg alatt milyen is volt eredetileg az épület. Aztán most körül-köre, cserépről cserépre állítják helyre, az eredeti színezésnek megfelelően.

A szín máshol is hosszas kísérletezgetés, mérlegelés után születik meg. Például a József körút még ma is őrzi szorgos, csendes, míves jellegét. Aranykezü, rátarti cipész-mesterek, régi recepteket feltve őrző cukrászok, kis borozók hona volt ez mindig. Színei a táj lelkét fogják tükrözni. Szerények lesznek, egyszerűek, kicsit vidéki városokra emlékeztetőek. Persze az árnyalatot sok minden határozza meg. Például a tervezők málnarózsaszínre akarták festeni az egyiket. De a felülvizsgáló bizottság úgy

találta, hogy a szín túl édeskés. Igaz, hogy a ház rokokó, de a barokk stílus elemei is fellelhetőek rajta. Így végülis drapp lett. A Belvároshoz a komoly, történelmien méltóságteljes és mégis derűs színek ille- nek, mint amilyen az Apácai Csere utca mogyorószin empire épületsora. A Rákóczi utat az erős színek jellemzik majd. Messze- virító pipacs ő. Lobogásához, élénkségéhez illenek majd a feltűnő, élénk portálok is. És a sokat vitatott árkádsor, amely végülis győzött. Mert praktikus, viszonylag olcsó, megoldja a felduzzadt közlekedést és szép is. Este majd rejtett neonok szórják oszlo- pai mögül a fényt és üzletsora úgy fog ra- gyogni, mint lesült arcban a nevető, hab- fehér fogsor. Az árkádsor nem lesz spa- nyolosan romantikus, vagy vidékiesen idil- likus, hanem világvárosian lendületes, nagyvonalú. Mégis mennyi érzelmes emlék fűződik majd hozzá néhány év múlva! Egy fiatal lány búsan felsóhajt majd tán, ha arra jár: — A negyedik oszlopnál találkoztam mindig Lacival. Felejthetetlen idők... miért kellett elszakadnunk... — Egy férfi ugyancsak búsan felsóhajt majd az oszlop- sor alatt: — A második oszlopnál randevuz- tam mindig Gizivel. Felejthetetlen idők, miért kellett elvennem...

Mindenhová, ami illik: a Rákóczi útra fényes árkádsor, a „Legendák szüze, Fehér Margit” szigetére pedig nesztelen léptű, őzszínű özek... A hajdani vadaskertben már ott áll az őz-etető és épül a csinos és kecses őzház is. Hamarosan benépesül la- kókkal. Valószínűleg állatövödát is nyitnak a gyermekhaj-selymességű, puhaságú, friss fűvel borított vadaskertben. Sőt vadkacsák is települnek ide. Rendkívül helyes for- májú betonmedrű folyócska várja őket.

Hát nem lesz szép a Kedves? És tiszta is. A »Kuka« népszerűségben a lottót is veri már. Legalább annyian veszik körül az ut- cán, mint a külföldi áramvonalas meseko- csikat. Megérdemli, derék jószág. Korszerű Szent György lovagként ő szabadít meg minket a por, piszok sárkányától. Acélkar- jával magához vonja, felemeli az önmű- ködő szeméttartályokat. Azok tartalmukat Kuka gyomrába öntik. E művelet közben

Új barátunk: Kuka

egy szem por sem száll a levegőben. Hu- szonegy Kukánk van már. De tisztogató csapatunk rövidesen újabb harminckét taggal erősödik. A hozzáillő szeméttartály pedig máris rengeteg: tízezer darab.

Egyetlenünk, Kedveskénk csoda tiszta le- szel! Néha majd egyenesen kénytelenek le- szünk néhány zacskót, villamosjegyet el- szórni utcáidon, hogy ne légy olyan kinosan rendes. Mert, ugye, ez különben eszünkbe se jutna...?

K. M.



Hajdanában a Várat építette Sennyei Károly szökőkút-szobra. Most a Rákóczi téren állítják fel

Karcsú oszlop tetején szelid fényt árasztó gümblámpa a Népliget kör- nyékén. Mintha csak a pufók Hold lebegne az esti lombok között. Rövi- desen a Gorkij fasorba is ilyen lám- pák kerülnek



A Lenin körút egyik házat díszíteni ez az üvegekoporsó, de nem Hófehérke nyugszik benne, hanem egy bíborszínű karosszék. Nem illik a Ked- veshez ez az izléstelen reklám...